

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 004429 10 Квлз
Бања Лука, 21.03.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића, Горане Микеш и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног М. В., због кривичног дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 6. у вези са ставом 2. и 4. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца М. П., адвоката из Б. Л., поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци бр. 77 0 К 004429 10 Кж од 30.09.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.03.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 77 0 К 004429 10 Кж од 30.09.2010. године, одбијене су као неосноване жалбе Окружног тужилаштва Бања Лука и браниоца осуђеног М. В. и потврђена пресуда Основног суда у Бањој Луци бр. 77 0 К 004429 08 К од 24.02.2010. године којом је оглашен кривим због кривичног дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 6. у вези са ставом 2. и 4. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), осуђен на казну затвора од двије године и шест мјесеци и обавезан да плати трошкове кривичног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде бранилац осуђеног је поднио захтјев за заштиту законитости због „разлога из чл. 349. ЗКП“ и предложио да овај суд захтјев уважи и укину обије нижестепене пресуде и ослободи оптуженог „одговорности“, односно да предмет врати на поновно одлучивање.

У складу са чл. 352. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Захтјев полази од тога да је на главном претресу 27.01.2010. године тужилаштво приложило дио доказа у неовјереним фотокопијама на словеначком језику који осуђени не разумије. Тврди да је одбрана томе приговорила и дала примједбе, на које није добила логичан и разуман одговор зашто се те примједбе не прихватају од првостепеног и другостереног суда. Пошто је чланом 8. ЗКП прописано да се оптужени може служити језиком који разумије, а да сви материјални докази који се проводе на суду морају бити овјерене и преведене фотокопије (чл. 10. и 289. ЗКП) сматра да је супротним поступањем судова оптуженом повријеђено право на одбрану.

Пажљивом оцјеном стања списа у правцу изнесених приговора ова повреда није утврђена. Супротно ономе што захтјев тврди, првостепени суд је приговор браниоца уважио, спорном доказу није дао доказну снагу и на њему није засновао пресуду, управо због тога што приложени план није на једном од језика који је сада у употреби у БиХ. Разлози о томе су дати на стр. 27. образложења првостепене пресуде, па се подносилац захтјева на то упућује. Дакле, осуђеном није ускраћено право да се служи језиком који разумије јер као доказ није прихваћен документ на језику који он не разумије и на њему није заснована пресуда, тако да није поступљено супротно одредби чл. 8. ЗКП, како се погрешно тврди. Ради тога није основан навод да је учињена повреда права на одбрану осуђеног из чл. 311. ст. 1. тач. г) ЗКП.

Остали наводи захтјева, укључујући истицање повреде кривичног закона, заснивају се на другачијој оцјени изведених доказа на којима се заснива побијана пресуда. Тиме се покушава довести у сумњу правилност и потпуност чињеничног стања, што код захтјева за заштиту законитости није дозвољено. Све то се само формално подводи под повреду кривичног закона и тврдњу о непостојању кривичног дјела са тврдњом да није повријеђен бланкетни пропис уграђен у изреку пресуде. За повреду закона потребно је да су све одлучне чињенице потпуно и правилно утврђене, а да је на то само погрешно примијењен закон. Ово основано указује у свом одговору и републички тужилац.

Дакле, приговори о непостојању кривичног дјела су погрешно аргументовани побијањем чињеничне основе правоснажне пресуде, што одредбом чл. 349. ст. 1. ЗКП није могуће учинити код захтјева за заштиту законитости.

Због наведених разлога Врховни суд је у смислу одредбе чл. 354. ЗКП Захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног одбио као наоснован.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић